

1-5 nhuận âm lịch năm Kỷ Sửu
(23-6-2009)

Lời Khai Thị

KỶ PHẬT THẬT TU TỨ NIỆM XỨ LẦN THỨ NHẤT TẠI CHÙA DƯỢC SƯ

(Trích trong cuốn Thiên Thất Khai Thị Lục của ngài Lai Quả Thiên Sư)

Lời Khai Thị

NGÀY ĐẦU :

Đã thất là làm gì ? Chẳng có gì khác hơn là tinh tiến. Ta nói là “chân tinh tiến”. Bình thường có nhiều công việc phiền nhiễu. Hôm nay quét sạch cả rồi, như vậy có thể hoàn toàn tinh tiến được. Nhưng ta hỏi các ông : Trong lòng các ông đã thật sự quét sạch chưa ?

Nếu muốn nhà chùa giúp các ông thành tựu thì phải buông bỏ hết thấy. Ta thấy các ông chứa đầy bụng những lời hay ý đẹp trong kinh giáo. Hôm nay lo việc căn bản đại sự thì một chữ cũng không dùng được, cứ cho là que củi mục đi. Mặc dầu đã quăng bỏ cho sạch trơn rồi cũng chưa cho là xong việc đâu, phải đem cả cái da bụng mà quăng tuốt đi, quăng luôn cả cái bụng. Nếu chẳng quăng bỏ luôn cái bụng thì về sau nó sẽ chứa cái khác.

Mười năm đi học, tới kỳ đi thi. Đến trường thi mới tập viết, được chăng ? Mười năm chỉ mang tên là học trò mà không chịu học, đến trường thi lại muốn đậu làm quan. Các ông không một người có tư cách đã thất.

Việc học nào cũng cầu tiến bộ. Tiến bộ của thiên tông ở chỗ nào ?
Đứng trên chánh điện đầu không nghiêng ngả, thân không nhúc nhích thế là tiến bộ.

Trong nhà ăn, vào nhà tiêu cho đến nhúu mày, nháy mắt, đi đứng nằm ngồi đều dụng công phu. Các ông cần nhận thức chỗ quý báu trong thời kỳ đã thất này. Các ông phải biết : Luồng hao của tín thí cảm quả địa ngục. Đề thời gian đi qua trống rỗng thì thực là phụ ơn nhà chùa mà cũng phụ ơn bản thân các ông.

Hãy phát tâm nỗ lực đi !

NGÀY HAI :

Người mới phát tâm tu thiền, dụng công sợ vọng tưởng, ngồi lâu sợ hôn trầm. Ta nói loại người như các ông thì dụng công không được, liễu thoát sanh tử cũng không có phần. Tại sao vậy ? Vì các ông không biết vọng tưởng, hôn trầm từ đâu ra ?

Các ông phải biết : Từ vô lượng kiếp đến nay lên thiên đường, xuống địa ngục đều do nó, biến thành trâu ngựa cũng nó, hôm nay tu hành, liễu thoát sanh tử, hay muốn thành Phật làm Tổ cũng là nó. Lực lượng của nó lớn lắm, ông sợ nó muốn lìa xa nó thì ông có lực lượng bao nhiêu ?

Các ông phàn nàn hễ cứ ngồi thiền là vọng tưởng nổi lên. Dù có tu quán cũng chẳng được lâu, vậy thì biết đến bao giờ mới về tới nhà ? Các ông phải hiểu bất cứ một pháp môn nào cũng từ vọng tưởng mà sinh hoạt. Người ở trong vọng tưởng không biết mình vọng tưởng, nay các ông đã biết có vọng tưởng khởi lên đó là tin tức tốt. Lại biết mình không thể dụng công được lâu, đó là 2 tin tức tốt.

Hãy cố gắng dụng công đi !

NGÀY BA :

Xưa một vị Tăng chệ thiên đường chúng đông không thanh tịnh, bỏ vào núi cát am tranh, lại bị thú rừng phá rối.

Thật tội nghiệp cho người đời nay, người nào mở miệng cũng biết nói liễu sanh thoát tử, nhưng chẳng biết cái gì gọi là liễu sanh, làm sao thoát tử. Không những người thế gian như vậy mà ngay cả người tu hành chúng ta cũng như vậy luôn. Các ông phải biết : Hôm nay ở thiên đường gieo cái nhân thành Phật, tương lai nhất định cảm được quả thành Phật. Người xưa nói : “Nhân nào quả nấy, trồng dưa được dưa, trồng đậu được đậu”. Chúng ta dụng công phu chỉ cần quyết tâm triệt để, không cần hỏi khai ngộ hay không khai ngộ. Công phu tới nơi tự nhiên sẽ ngộ. Nếu chỉ muốn khai ngộ mà không chịu dụng công phu thì làm sao ngộ được ?

Tham thiên là chính pháp cứu thế, và là diệu pháp cứu tâm. Nếu chân thật đạt được mục đích của thiên thì việc thành Phật sẵn sàng trước mắt. Không những ta hy vọng các ông như vậy mà cả đến thập phương chư Phật thấy các ông như vậy cũng phải vui vẻ cười to. Chư đại Bồ-tát cho đến Hộ pháp Long thiên đều phải chấp tay hoan hỷ hộ trì, không những hộ trì mà lễ bái cũng còn được nữa. Vì vậy nên trong đạo tràng này, các ông cần phải thiết tha nỗ lực, mọi cái đều phải buông bỏ hết, buông đến sạch sành sanh.

NGÀY BỐN :

Mỗi khi có người chê : “Nghe nói tu thiên thì tốt lắm, nhưng thực hành thì không hay như lời nói. Hễ ngồi lại ngủ”. Người nói như thế là đã sanh hột giống khinh mạn, là cái nhân phi báng đã gieo xuống rồi. Đây là một thí dụ để các ông nhận biết chỗ thấy nghe và suy nghĩ của các ông không thể đúng với sự thật được, nên chớ vội buông lời phê bình để tự chiêu vời khổ quả.

Ngày trước, Tứ Tổ đến núi Ngưu Đầu ở Nam Kinh thấy từ núi bốc lên một luồng hơi đỏ. Tổ nói : “Trong núi nhất định có người tu đạo”. Tổ bèn trèo lên, thì gặp thiên sư Pháp Dung, có con cọp hầu một bên. Tứ Tổ làm ra vẻ hoảng sợ, Dung nói : “Ông còn có cái này tồn tại sao?”. Tứ Tổ nói thầm trong bụng : “Đây là bậc đạo nhân”, rồi chạy đến chỗ ngồi bằng gỗ của Pháp Dung vẽ một chữ Phật lên trên đó. Dung thấy có chữ Phật thì không dám ngồi, Tứ Tổ bèn hỏi : “Ông còn có cái này tồn tại sao?”. Biết được đồng là có đạo. Đêm đó Dung nhường chỗ cho Tổ ngủ, trên giường suốt đêm Tổ cứ ngáy. Sáng hôm sau, Dung nói : “Ông thực không biết xấu hổ, ngáy suốt đêm làm tôi ngồi không yên”. Tứ Tổ nói : “Ông còn làm phiền tôi hơn, ông làm con rệp rớt xuống đất té gãy chân vừa kêu vừa nhảy không thôi suốt đêm, làm tôi ngủ không yên”.

Người đời sau nói : “Pháp Dung khi chưa gặp Tứ Tổ thì trời người đều cúng dường, vượn khi dâng trái cây. Sau khi gặp Tổ chẳng còn ai cúng dường, quả chẳng ai dâng”. Các ông xem tại sao như vậy ? Bởi vì khi chưa gặp Tứ Tổ, Pháp Dung còn khởi niệm có chỗ hữu tâm tu, thiên long bát bộ thấy được tâm niệm của ngài nên phát tâm cúng dường. Sau khi gặp Tứ Tổ rồi, ngài Pháp Dung vô niệm nên thiên long bát bộ không thấy được ngài ở đâu để mà cúng dường. Người đời thấy ngài kém lộc liền cho là sự tu hành lui sụt. Nên dẫn câu chuyện này để minh chứng chỗ thấy biết của chúng ta không tới được sự thật.

Lai Quả thiên sư đem một chuyện của đích thân ngài để làm chứng lời Tứ Tổ nói không sai :

Lúc ta ở chùa Kim Sơn khi dựng công phu đặc lực nằm trên đon nghe tiếng ồn ào, ta dậy xem thì không thấy ai, tất cả đại chúng đều ngủ không một người nào nói chuyện, ta nhìn xuống dưới gầm đon mới thấy hai con rệp cắn lộn nhau, ta mới đưa chúng tới liêu như ý cho chúng nó ăn. Các ông có thể lấy vọng tưởng mà phân biệt không ? Điều ta nói chính là bản thân ta đã tới. Hôm nay ta nói vì sợ các ông còn có điểm hoài nghi. Đợi khi công phu các ông đến chỗ này rồi thì các ông sẽ tự biết. Nhưng đợi đến lúc đó thì cái nhân phi báng đã tạo rồi, ăn năn cũng không kịp, nên ta hôm nay đặc biệt chỉ ra, ấy là việc rất cần, cần lắm.

Các ông hãy phát tâm dựng công đi !

NGÀY NĂM :

Việc lúc sống, ai nấy mắt thấy nên tin. Việc sau khi chết, không thấy nên không tin. Diêm vương xỏ mũi lỏi đi, bắt biến thành trâu, thành chó, đâu phải chỉ một lần. Biến đi biến lại, xương chất thành núi còn lo chưa thoát hình trâu. Tỳ-kheo chê một lão Tăng tụng kinh như chó sủa, nhờ sám hối mà thoát tội địa ngục nhưng phải làm chó 500 đời. Kinh sách ghi rõ, quả báo của một lời nói chơi còn thế.

Sách còn chép chuyện Kim Bích Phong bị quỷ sứ bắt, năn nỉ quỷ sứ cho nán lại bảy ngày. Ra sức tham cứu thiền định. Hết bảy ngày, quỷ đến tìm không thấy, chỉ nghe giữa hư không có tiếng ngâm kệ :

*Diêm vương bắt ta Kim Bích Phong,
Nhu lấy xích, xích hư không,
Xích sắt xích được hư không rồi,
Mới bắt được ta Kim Bích Phong.*

Vậy các ông thấy việc tu hành có cần thiết không ?

Ngày nay tạo nghiệp, mai tạo nghiệp, chồng chất như mây đen làm cho ánh sáng bản lai của chúng ta bị che lấp. Chúng ta từ xưa vẫn sống trong chướng cái, cũng không hiểu. Như người mù từ sơ sanh, một chân dẫm vào bùn, một chân trong cứt chó, không biết thế nào là bùn là cứt chó, tưởng là một thứ, cũng không dè là bản.

Nay ta bảo các ông : Việc thiên hạ không cần tin, cần tự tin nơi mình. Người có chút trí thức quyết phá trừ thô chướng.

Dựng công đi !

NGÀY SÁU :

Mở mắt thì không chiêm bao, tâm không khởi ý thì không có đối đãi. Nhưng ta nói : Các ông đứng ngay đây đang nằm chiêm bao, suốt ngày suốt đêm chiêm bao. Mắt nhắm lại nằm chiêm bao, còn có thể mau chóng tỉnh lại được. Các ông mở mắt mà chiêm bao thì chẳng có lúc nào tỉnh, cái chiêm bao này sẽ kéo dài tới thời gian nào mới có thể tỉnh được. Tội nghiệp quá !

Thiền tông chính là phá cái mở mắt nằm chiêm bao, quét sạch mọi tà niệm. Chiêm bao không tỉnh được thì sanh tử không thoát được, tà niệm không trừ thì không vọng tưởng sanh, vọng

sinh thì thiện nhân chiêu ác quả. Thí dụ người tu thiền chê pháp môn Tịnh-độ. Thật ra, hoằng dương thiền là nhân cực thiện, nhưng báng Tịnh-độ chiêu vùi quả báo đọa địa ngục A-tỳ.

Các ông thấy rõ cái khổ của sanh tử, của ba đường khổ thì phải mau mau triệt để nhận thức.

Tu quán cho thông rồi thì sanh tử sẽ không có phần của các ông, lục đạo luân hồi không quay lại nữa.

Các ông hãy phát tâm dụng công đi !

NGÀY BẢY :

Có thực mới vực được đạo. Trong sự khó khăn vô vàn của nhà chùa, dù cho khó khăn đến đâu cũng phải ra sức duy trì thiền thất để các sư được chuyên tâm tu hành. Cũng vì đạo tâm của các ông thành khẩn cảm động đến Hộ pháp Long Thiên và được nhiều vị trưởng lão ở các nơi phát đại từ bi, thấy nhà chùa đời sống thanh bần mà quan tâm đến đạo niệm của các ông. Vì thế đặc biệt cung cấp dầu, muối, gạo, củi, để nhà chùa khỏi phải lo lắng, các sư được an tâm tu đạo.

Người xưa đã nói : “Thôn hương năng tiêu đầu kim”, nghĩa là một tác hương có thể tiêu được đầu vàng. Tại sao suốt ngày tỏa hương mà không đủ trả được nợ cơm ? Thật đúng lắm ! Ta hỏi các ông : Từ sáng đến tối, tác hương nào tiêu được đầu vàng, và tác hương nào không tiêu được đầu vàng ? Các ông nghiên cứu thử xem, không phải là việc nhỏ đâu !

Cổ đức nói : Mặc áo suốt ngày không dính một sợi chỉ, ăn cơm suốt ngày không cắn một hạt gạo. Nếu các ông tu được như thế thì đây là bằng chứng ta có thể bảo đảm. Trái lại, thì không những ta không dám bảo đảm mà ngay cả Phật Thích Ca cũng chẳng dám.

Vậy các ông hãy phát tâm dụng công đi !

NGÀY CUỐI :

Bóng quang âm vun vút chạy mau, đem nhanh kết quả giải thoát cho những người hướng thượng. Thế là đã xong gần nửa mùa hạ, đã đến ngày lễ tạ đàn tràng.

Hôm nay chúng ta lễ tạ hãy cùng nhau cộng số công phu, đã lỡ những gì và đã lời những gì. Nhưng cũng cần nhắc chị em là ngày đã thất chúng ta tu đã đàn mà ngày xả này chúng ta cần đề phòng lắm lắm. Phúc đức trí tuệ một tuần qua chưa biết thấu được bao nhiêu. Một thô hạnh sai lầm trong ngày cuối này đủ để thiêu rụi. Dù chẳng thô hạnh nhưng thâm thâm, vi tế phiền não ma mê hoặc, khiến Pháp-thân tuệ mạng lu mờ chính do những vọng duyên của những ngày này động binh. Phiền vọng xâm nhập tinh thần một ngày thì đạo tâm phải thoái thất trong nhiều ngày tiếp.

Sắc tài danh lợi chúng ta đã quyết buông trôi, nhìn đời chìm nổi bề trần chúng ta tự mừng mình thoát nạn. Ngoài kia thì :

*“Cọp hươu tranh đuổi khắp giang san,
Cỏ xót mây bi những thảm tàn”.*

Còn chúng ta ở trong chùa thì :

*“May gặp Như Lai ánh tuệ không,
Nước dương đã rửa sạch mê lòng”.*

Nhưng đâu có ngờ chúng ta giặc tham sân yêu ghét vẫn ngấm ngấm, không thô bạo sặc sỡ đỏ xanh nhưng thâm thâm tâm độc. Nếu chúng ta không quay về xét rửa tâm mình mà cứ mãi tin ở những giờ học, khóa lễ, giờ thiền, niệm Phật v.v... để cầu đạo hạnh thì thật là đã lên non pháp mà quên lượm báu.

Bảy ngày qua là khuôn đúc. Nay ra thất là ra khỏi khuôn để xem kết quả. Mong rằng ngày này ấn chúng chắc chắn chị em đã thật được tâm không.